

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

28 iunie 2012 *

„Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Mandat european de arestare și proceduri de predare între state membre — Mandat european de arestare eliberat în vederea executării unei pedepse privative de libertate — Articolul 28 — Predare ulterioară — «Lanț» de mandate europene de arestare — Executarea unui al treilea mandat european de arestare împotriva aceleiași persoane — Noțiunea «stat membru de executare» — Consimțământ pentru predare — Procedură preliminară de urgență”

În cauza C-192/12 PPU,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Korkein oikeus (Finlanda), prin decizia din 24 aprilie 2012, primită de Curte la aceeași dată, în procedura privind executarea unui mandat european de arestare emis împotriva

Melvin West,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnii J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domnii U. Lõhmus, A. Rosas, A. Arabadjev (raportor) și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere cererea instanței de trimitere din 24 aprilie 2012, primită de Curte la aceeași dată, de a supune trimiterea preliminară procedurii de urgență, conform articolului 104b du Regulamentul de procedură al Curții,

având în vedere decizia din 3 mai 2012 a Camerei a doua de a admite această cerere,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 iunie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul West, de R. Sorsa, asianajaja;
- pentru Virallinen syyttäjä, de M. Mäkelä, kihlakunnansyyttäjä;
- pentru guvernul finlandez, de J. Heliskoski, în calitate de agent;

* Limba de procedură: finlandeza.

- pentru guvernul francez, de domnii G. de Bergues și de J.-S. Pilczer, precum și de N. Rouam și de B. Beaupère-Manokha, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, în calitate de agent;
 - pentru guvernul Regatului Unit, de J. Beeko, în calitate de agent;
 - pentru Comisia Europeană, de W. Bogensberger și de I. Koskinen, în calitate de agenți,
- după ascultarea avocatului general,
- pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 28 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO L 81, p. 24, denumită în continuare „decizia-cadru”).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul executării în Finlanda a unui mandat de arestare european emis la 31 august 2007 de Tribunalul de Mare Instanță din Paris (Franța) împotriva domnului West, resortisant și rezident al Regatului Unit, în vederea executării unei pedepse de trei ani de închisoare la care a fost condamnat pentru furt de hărți geografice vechi și rare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Reiese din informația privind data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56), că Republica Finlanda a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE, prin care a acceptat competența Curții de a statua potrivit modalităților prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (b) UE.
- 4 Conform articolului 10 alineatul (1) din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul FUE, atribuțiile Curții în temeiul titlului VI din Tratatul UE, în versiunea anterioară Tratatului de la Lisabona, rămân neschimbate în ceea ce privește actele Uniunii care au fost adoptate înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, inclusiv atunci când au fost acceptate conform articolului 35 alineatul (2) UE.
- 5 Considerentele 1, 5-7 și 10 din decizia-cadru sunt redactate după cum urmează:
„(1) În conformitate cu concluziile Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul (35), ar trebui să fie eliminată, între statele membre, procedura formală de extrădare pentru persoanele care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive și să fie accelerate procedurile de extrădare privind persoanele bănuite că ar fi săvârșit o infracțiune.

[...]

- (5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.
- (7) Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și, prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

[...]

- (10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. [...]"

- 6 Articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia-cadru definește mandatul european de arestare și obligația de a-l executa după cum urmează:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”

- 7 Articolul 3 din decizia-cadru enumeră „[m]otive[le] de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”.

- 8 Articolul 4 din decizia-cadru, intitulat „[m]otive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare”, enunță aceste motive și prevede în această privință:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

[...]

- 6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutăată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern”.

- 9 Articolul 5 din decizia-cadru, intitulat „Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale”, prevede:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

[...]

3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privată de libertate care a fost pronunțată împotriva sa în statul membru emitent.”
- 10 Articolul 15 din decizia-cadru, intitulat „Decizia de predare”, prevede la alineatul (2):
- „În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3-5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.”
- 11 Sub titlul „Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni”, articolul 27 din decizia-cadru are următorul cuprins:

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

- (a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deși a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;
- (b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privată de libertate;
- (c) procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;
- (d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;
- (e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp, și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;

- (f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
- (g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).

(4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.”

12 Potrivit articolului 28 din decizia-cadru, intitulat „Predarea sau extrădarea ulterioară”:

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeași notificare, se consideră că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) În orice situație, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare poate, fără consimțământul statului membru de executare, să fie predată unui alt stat membru decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

- (a) atunci când, deși a avut posibilitatea să o facă, persoana căutată nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, sau atunci când s-a întors pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;
- (b) atunci când persoana căutată acceptă să fie predată unui stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare. Consimțământul se dă autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Este redactat astfel încât să reiasă că persoana în cauză a acționat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. Persoana căutată are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
- (c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității, în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) literele (a), (e), (f) și (g).

(3) Autoritatea judiciară de executare consimte ca persoana vizată să fie predată unui alt stat membru, în conformitate cu următoarele norme:

- (a) cererea de consimțământ este prezentată în conformitate cu articolul 9, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2);

- (b) consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru;
- (c) decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii;
- (d) consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, nu mai poate fi refuzat decât pentru motivele menționate la articolul 4.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute în acesta.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1), o persoană care a fost predată în temeiul unui mandat european de arestare nu este extrădată unui stat terț fără consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o. Acest consimțământ este acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat membru își asumă obligații, precum și cu dreptul său intern.”

- 13 Articolul 32 din decizia-cadru, intitulat „Dispoziție tranzitorie”, prevede:

„Cererile de extrădare primite până la 1 ianuarie 2004 vor continua să fie reglementate de instrumentele existente în domeniul extrădării. Cererile primite după această dată vor fi guvernate de normele adoptate de statele membre, în temeiul prezentei decizii-cadru. Cu toate acestea, orice stat membru poate face, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, o declarație în care să indice faptul că, în calitate de stat membru de executare, va continua să examineze, în conformitate cu sistemul de extrădare aplicabil până la 1 ianuarie 2004, cererile referitoare la fapte săvârșite înaintea unei date indicate de acesta. Această dată nu poate fi ulterioară datei de 7 august 2002. Respectiva declarație va fi publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene. Aceasta poate fi retrasă în orice moment.”

Dreptul finlandez

- 14 În temeiul articolului 61 din Legea 1286/2003 privind predarea între Republica Finlanda și celelalte state membre ale Uniunii Europene [rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)] din 30 decembrie 2003, o persoană care a fost predată Republicii Finlanda de un stat membru nu poate fi predată unui alt stat membru, cu excepția, în special, a situației în care statul membru care a predat-o este de acord cu derogarea de la această interdicție.
- 15 Reiese din articolului 62 din legea menționată coroborată cu articolul 61 din aceasta că, în cazul în care un stat membru solicită Republicii Finlanda predarea unei persoane care anterior a fost predată Finlandei de un alt stat membru și în care respectiva persoană se opune acestei noi predări, Ministerul Public competent solicită consimțământul pentru această predare statului membru din care persoana în cauză a fost predată Republicii Finlanda.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

Istoricul cauzei

- 16 Domnul West a făcut obiectul a trei mandate europene de arestare succesive.
- 17 Primul mandat european de arestare a fost emis de autoritățile judiciare franceze la 14 martie 2005 în vederea urmăririi domnului West pentru fapte de furt a unor hărți geografice vechi și rare săvârșite la 26 octombrie 1999 și la 5 septembrie 2000 la Biblioteca Națională a Franței. Acest mandat de arestare, după ce a fost difuzat inițial prin intermediul unui sistem de informare Schengen (SIS) și al

Interpolului, a fost transmis autorităților competente din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, domnul West aflându-se în acel moment în detenție în acest stat membru. La 15 februarie 2007, întrucât nu a putut obține predarea domnului West în executarea acestui mandat european de arestare, Tribunalul de Mare Instanță din Paris l-a condamnat în lipsă la trei ani de închisoare. În consecință, la 31 august 2007, autoritățile judiciare franceze au emis un nou mandat european de arestare în vederea executării acestei pedepse privative de libertate, care a fost difuzat prin intermediul SIS și al Interpolului.

- 18 Al doilea mandat european de arestare a fost emis de autoritățile judiciare finlandeze la 9 decembrie 2009 în vederea executării de către domnul West a unei pedepse privative de libertate, confirmată în apel prin hotărârea din 31 mai 2002 a Helsingin hovioikeus (Curtea de Apel din Helsinki), pentru furturile săvârșite de acesta la biblioteca Universității din Helsinki (Finlanda) în perioada 22-26 februarie 2001.
- 19 Al treilea mandat european de arestare a fost emis de autoritățile judiciare maghiare la 1 aprilie 2010 în vederea unei proceduri penale inițiate împotriva domnului West, urmărit pentru că a prejudiciat, în perioada 16-18 august 2000, la Biblioteca Națională Széchenyi (Ungaria), mai multe atlase din secolul al XVII-lea de mare valoare, sustrăgând din acestea opt planșe pentru a și le apropria.

Procedurile de predare privindu-l pe domnul West

- 20 La o dată care nu reiese din dosarul de care dispune Curtea, autoritățile judiciare din Regatul Unit l-au predat pe domnul West Ungariei, în executarea mandatului european de arestare emis de autoritățile maghiare menționate. Această predare nu a fost supusă niciunei condiții. Budai Központi kerületi bíróság [Tribunalul Districtual Central Buda (Ungaria)] l-a condamnat pe domnul West, ca urmare a faptelor de furt care i-au fost imputate, la o pedeapsă cu închisoarea de 16 luni. Prin decizia din 27 ianuarie 2011, Fővárosi Bíróság (Curtea din Budapesta), după ce a constatat că au fost îndeplinite condițiile de predare a domnului West atât în temeiul mandatului de arestare prezentat de autoritățile judiciare finlandeze, cât și în temeiul celui prezentat de autoritățile judiciare franceze, a adoptat o decizie prin care s-a dispus predarea domnului West Republicii Finlanda. Reiese din dosarul menționat că autoritatea judiciară britanică și-a dat consimțământul pentru această predare fără să îl supună niciunei condiții.
- 21 La 15 septembrie 2011, Ungaria l-a predat pe domnul West Republicii Finlanda în temeiul mandatului european de arestare emis de autoritățile judiciare ale acestui din urmă stat membru în vederea executării pedepsei cu închisoarea la care a fost condamnat de Helsingin hovioikeus. Rămăneau de executat 17 luni de închisoare. Data eliberării domnului West era stabilită pentru 29 aprilie 2012. La 25 ianuarie 2012, Ministerul Justiției și Administrației Publice din Ungaria a adresat Virallinen syyttäjä (Ministerul Public din Finlanda) o scrisoare prin care acesta din urmă este informat cu privire la decizia Fővárosi Bíróság din 27 ianuarie 2011. Scrisoarea preciza că această instanță a hotărât că, „odată închisă procedura finlandeză, persoana interesată ar trebui predată autorităților franceze”.
- 22 La 9 februarie 2012, Virallinen syyttäjä a sesizat Helsingin käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Helsinki) cu o cerere având ca obiect predarea domnului West Republicii Franceze, în executarea mandatului european de arestare emis de autoritățile judiciare franceze la 31 august 2007, precizând că Ungaria și-a dat consimțământul pentru această predare. Reiese din observațiile prezentate în ședința în fața Curții că Virallinen syyttäjä a întreprins de asemenea demersuri, prin intermediul poliției judiciare centrale, pentru a afla dacă Regatul Unit și-a dat consimțământul pentru această predare. Autoritățile competente ale acestui din urmă stat membru ar fi răspuns că decizia privind predarea domnului West Republicii Franceze trebuia adoptată de autoritățile finlandeze. În răspunsurile sale la întrebările scrise adresate de Curte, Regatul Unit a precizat, la rândul său, în această privință, că Republica Finlanda i-a solicitat consimțământul pentru predarea domnului West Republicii Franceze, dar că nu a dat acest consimțământ.

- 23 Prin decizia din 17 februarie 2012, Helsingin käräjäoikeus a autorizat predarea domnului West Republicii Franceze. Acesta din urmă a formulat recurs în fața Korkein oikeus împotriva acestei decizii. Domnul West se opune unei astfel de predări pentru motivul că Regatul Unit nu și-a dat consimțământul cu privire la această a treia predare. Virallinen syyttäjä consideră, în schimb, că respectiva predare necesită numai consimțământul Ungariei, întrucât acest stat membru este cel din care domnul West a fost predat în mod efectiv Republicii Finlanda.

Decizia de trimitere

- 24 În decizia de trimitere, Korkein oikeus arată că trebuie să se pronunțe cu privire la aspectul dacă, în aplicarea deciziei-cadru, predarea solicitată de autoritățile judiciare franceze necesită consimțământul unui alt stat membru decât Ungaria. În speță, nici nu s-a stabilit, nici nu s-a invocat faptul că Regatul Unit și-ar fi dat consimțământul pentru predarea domnului West Republicii Franceze. Ungaria, în schimb, și-ar fi dat consimțământul în acest scop.
- 25 Potrivit Korkein oikeus, cerința consimțământului statului membru de executare în temeiul articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru nu este o problemă de drept național. Buna funcționare a sistemului instituit prin decizia-cadru ar necesita în această privință o interpretare uniformă.
- 26 Korkein oikeus arată că cerințele prevăzute la articolul 28 alineatul (2) literele (a) și (b) din decizia-cadru nu sunt întrunite în speță. În schimb, alineatul (2) litera (c) al acestui articol ar putea fi relevant. Potrivit acestei prevederi, care face trimitere la articolul 27 alineatul (3) litera (g) din decizia-cadru, un consimțământ special al statului membru de executare pentru o predare ulterioară nu este necesar dacă „autoritatea judiciară de executare care a predat persoana” își dă consimțământul pentru noi măsuri de urmărire sau de condamnare. Cu toate acestea, ar exista o îndoială cu privire la aspectul dacă prin „autoritate judiciară de executare care a predat persoana” trebuie să se înțeleagă o autoritate a unui stat membru strict identic cu cel desemnat în prima parte a articolului 28 alineatul (2) ca stat membru de executare.
- 27 Instanța de trimitere consideră că modul de redactare a articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru pare să constituie un indiciu potrivit căruia statul membru de executare al cărui consimțământ este necesar este numai statul membru care a predat în ultimul rând persoana statului membru căruia i-a fost prezentat noul mandat de arestare actual. Această interpretare ar fi susținută de obiectivul general al deciziei-cadru, potrivit căruia procedura de predare ar trebui să necesite cel mai mic număr de verificări posibil. În timp ce această interpretare se aplică fără dificultate în cazul unor predări între trei state membre, nu același ar fi cazul atunci când patru state membre sunt vizate de predare. Astfel, în speță, s-ar pune problema de a ști dacă Regatul Unit și-a păstrat competența de a-și da consimțământul chiar după ce domnul West a fost predat de Ungaria Republicii Finlanda.
- 28 Korkein oikeus consideră că trebuie să se pună întrebarea cu privire la obiectivul pe care îl urmărește un astfel de consimțământ. Motivele de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare prevăzute la articolul 4 din decizia-cadru ar putea fi relevante în această privință. Pe de altă parte, potrivit articolului 5 din aceasta, legislația națională ar putea să prevadă anumite condiții pentru predarea persoanelor care sunt resortisanți și rezidenți ai statului membru de executare.
- 29 Potrivit respectivei instanțe, considerațiile care stau la baza acestor dispoziții sunt în favoarea unei interpretări a articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru potrivit căreia poziția statului membru inițial responsabil pentru executare nu ar fi diminuată, deoarece, ca urmare a unei infracțiuni, acest stat membru și-a dat consimțământul pentru o predare ulterioară a persoanei în cauză. Această predare ulterioară nu ar avea, așadar, drept efect să transfere competența și puterea de apreciere către statul membru care ar fi ultimul din lanțul de predări referitoare la aceeași persoană. Astfel, singura legătură între un stat membru care a procedat la o predare ulterioară și persoana urmărită ar fi limitată la procedura penală ale cărei desfășurare și executare au fost deja finalizate înainte de predarea acestei persoane unui alt stat membru.

- 30 În aceste condiții, Korkein oikeus a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În vederea aplicării articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru [...] prin stat membru de executare trebuie să se înțeleagă statul membru din care a fost predată inițial o persoană în temeiul unui mandat european de arestare unui alt stat membru sau, dimpotrivă, trebuie să se înțeleagă acest al doilea stat membru din care persoana a fost predată unui al treilea [stat membru și] căruia i se solicită, la rândul său, să predea persoana unui al patrulea [stat membru]? Sau este necesară, eventual, obținerea consimțământului ambelor state membre?”

- 31 Printr-o decizie separată, adoptată de asemenea la 24 aprilie 2012, Korkein oikeus a dispus menținerea în detenție a domnului West.

Cu privire la procedura de urgență

- 32 Printr-o decizie separată din 24 aprilie 2012, depusă la grefa Curții la aceeași dată, Korkein oikeus a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să facă obiectul procedurii de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 104b din Regulamentul de procedură al Curții.
- 33 Instanța de trimitere a motivat această cerere arătând că, în temeiul mandatului european de arestare emis de autoritățile franceze, detenția domnului West în Finlanda, care expira în principiu la 29 aprilie 2012, a fost prelungită. Întrucât domnul West este privat de libertate, aplicarea procedurii de urgență s-ar impune într-un mod absolut imperativ în considerarea securității sale juridice pe care acesta este îndreptățit să o pretindă.
- 34 Admițând această motivare, la propunerea judecătorului raportor, Camera a doua a Curții a decis la 3 mai 2012, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 35 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 3 și 4 din prezenta hotărâre, Curtea este competentă, în speță, să se pronunțe cu privire la interpretarea deciziei-cadru în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Protocolul nr. 36 cu privire la dispozițiile tranzitorii. Pe de altă parte, trebuie precizat că, potrivit articolului 32 din decizia-cadru, aceasta se aplică cererilor referitoare la fapte precum cele săvârșite în acțiunea principală, anterior datei de 1 ianuarie 2004, cu condiția ca statul membru de executare să nu fi dat o declarație prin care să indice că va continua soluționarea acestor cereri potrivit sistemului de extrădare aplicabil anterior acestei date. Este clar că nici Regatul Unit, nici Ungaria, care au procedat, amândouă, deja la executarea unui mandat european de arestare referitor la domnul West, nici Republica Finlanda, căreia i se solicită, în acțiunea principală, să execute un alt mandat european de arestare împotriva domnului West, nu au dat o asemenea declarație.
- 36 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană a făcut obiectul mai multor predări între state membre în temeiul unor mandate europene de arestare succesive, predarea ulterioară a acestei persoane unui alt stat membru decât cel care a predat-o în ultimul rând este condiționată de consimțământul statului membru care a efectuat predarea inițială, de cel al statului membru care a predat-o în ultimul rând sau de cel al fiecăruia dintre statele membre care au efectuat predarea sa.

- 37 Această întrebare privește situația domnului West, resortisant și rezident al Regatului Unit, care a fost predat de autoritățile judiciare ale acestui stat membru (denumit în continuare „primul stat membru de executare”) Ungariei în temeiul unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare maghiare în vederea exercitării urmăririi penale, înainte de a fi predat ulterior de Ungaria (denumit în continuare „al doilea stat membru de executare”) Republicii Finlanda în temeiul unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare finlandeze în vederea executării unei pedepse privative de libertate și care face din acel moment obiectul unei proceduri în vederea predării sale de acest din urmă stat membru (denumit în continuare „al treilea stat membru de executare”) Republicii Franceze, în temeiul unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare franceze pentru executarea unei pedepse privative de libertate pronunțate în lipsă pentru infracțiuni săvârșite înaintea primei predări.
- 38 Al doilea stat membru de executare și-a dat consimțământul pentru predarea domnului West Republicii Franceze de către al treilea stat membru de executare. În schimb, dosarul nu permite să se cunoască, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 22 din prezenta hotărâre, dacă primul stat membru de executare și-a dat el însuși un astfel de consimțământ.
- 39 În aceste împrejurări, instanța de trimitere se întreabă dacă predarea domnului West Republicii Franceze de către al treilea stat membru de executare impune obținerea, pe lângă a consimțământului dat deja de al doilea stat membru de executare, a consimțământului primului stat membru de executare, sau dacă este suficientă obținerea consimțământului unuia dintre aceste două state membre de executare.
- 40 Reiese din cuprinsul articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru că, în principiu, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare poate fi predată altui stat membru decât „statul membru de executare” în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale acestui stat membru emitent numai cu „consimțământul statului membru de executare”.
- 41 Asemenea principiului specialității prevăzut la articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru, potrivit căruia o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa (a se vedea Hotărârea din 1 decembrie 2008, Leymann și Pustovarov, C-388/08 PPU, Rep., p. I-8983, punctul 43), norma prevăzută la articolul 28 alineatul (2) din aceeași decizie-cadru conferă persoanei căutate dreptul de a nu fi predată unui alt stat membru decât statul membru de executare în vederea exercitării urmăririi penale sau a executării unei pedepse privative de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale statului membru emitent.
- 42 Conform articolului 28 alineatul (1) din decizia-cadru, orice stat membru poate renunța la aplicarea normei prevăzute la punctul anterior efectuând notificarea prevăzută de această dispoziție. Totuși, este cert, în speță, că niciunul dintre statele membre implicate în executarea mandatelor europene de arestare succesive emise împotriva domnului West nu a efectuat o astfel de notificare.
- 43 Norma prevăzută la articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru presupune, pe de altă parte, trei excepții enunțate la același alineat literele (a)-(c) care nu se aplică totuși în acțiunea principală. Mai exact, în cuprinsul acesteia, se stabilește că primul stat membru de executare, la momentul executării mandatului european de arestare emis de autoritățile judiciare maghiare împotriva domnului West în vederea predării sale Ungariei, nu a renunțat la principiul specialității enunțat la articolul 28 alineatul (2) litera (c) din decizia-cadru și, în consecință, nu a renunțat la a-și da consimțământul cerut de articolul 28 alineatul (2) menționat, în cazul unei predări ulterioare unui alt stat membru pentru infracțiuni săvârșite înaintea predării domnului West Ungariei.
- 44 În plus, este cert că Ungaria, în calitate de al doilea stat membru de executare, în cadrul executării mandatului european de arestare emis de autoritățile judiciare finlandeze în vederea predării domnului West Republicii Finlanda, i-a solicitat primului stat membru de executare consimțământul pentru această predare și că acest din urmă stat membru și-a dat consimțământul.

- 45 Rezultă că predarea unei persoane precum domnul West din acțiunea principală impune consimțământul prevăzut la articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru.
- 46 În ceea ce privește problema de a ști dacă consimțământul cerut pentru predarea persoanei în cauză trebuie dat de un singur stat membru sau de două dintre statele membre care au executat un mandat european de arestare emis împotriva acesteia, articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru poate face obiectul, astfel cum a arătat Comisia Europeană în observațiile sale scrise, a trei interpretări diferite într-un caz precum cel din acțiunea principală. Potrivit primei interpretări, această prevedere ar impune atât consimțământul primului stat membru, cât și pe cel al celui de al doilea stat membru de executare. În temeiul celei de a doua interpretări, s-ar impune numai consimțământul primului stat membru. În sfârșit, potrivit celei de a treia interpretări, respectiva dispoziție ar presupune obținerea numai a consimțământului celui de al doilea stat membru de executare.
- 47 Domnul West, precum și guvernele finlandez și francez propun, în esență, să se rețină prima interpretare. În această privință, în timp ce domnul West și guvernul finlandez consideră că îi revine celui de al treilea stat membru de executare obligația de a solicita simultan consimțământul primului și al celui de al doilea stat membru de executare, guvernul francez arată că fiecare stat membru de executare este obligat să aplice el însuși articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru, astfel încât, în acțiunea principală, al treilea stat membru de executare trebuie să solicite numai consimțământul celui de al doilea stat membru de executare, acesta din urmă fiind, la rândul său, obligat să solicite consimțământul primului stat membru de executare.
- 48 Virallinen syyttäjä privilegiază, în ceea ce îl privește, a treia interpretare pentru a asigura fluiditatea predărilor, deși nu exclude, în subsidiar, a doua interpretare. Comisia consideră de asemenea că trebuie să se acorde preferință celei de a treia interpretări, dat fiind că aceasta este întemeiată pe modul de redactare a articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru și că este cea mai conformă cu principiul recunoașterii reciproce. Comisia arată totuși că a doua interpretare este susținută de obiectivul care urmărește menținerea unui anumit control la distanță al persoanelor care au făcut obiectul unei predări, precum și de preocuparea de a asigura o mai bună claritate a sistemului de predări făcând necesar consimțământul aceluiași stat membru de executare oricare ar fi numărul de predări. Atât Virallinen syyttäjä, cât și Comisia resping prima interpretare.
- 49 În vederea aprecierii conținutului articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru și, mai exact, al termenilor „stat membru de executare”, într-un caz precum cel din acțiunea principală, trebuie să se țină seama de modul de redactare a acestei dispoziții, precum și de obiectivul urmărit de decizia-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea Leymann și Pustovarov, citată anterior, punctul 46).
- 50 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, astfel cum s-a constatat deja la punctul 40 din prezenta hotărâre, în ipoteza în care nu este aplicabilă niciuna dintre excepțiile prevăzute la acest articol, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare nu poate fi predată de acest stat unui alt stat membru decât „statul membru de executare” în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale decât cu consimțământul „statului membru de executare” menționat.
- 51 Reiese din acest mod de redactare că, deși articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru nu are în vedere în mod explicit o situație precum cea din acțiunea principală, în care persoana căutată face obiectul a trei cereri de predare succesive, în sistemul instituit prin această dispoziție, care privește predarea ulterioară de către statul membru emitent a unei persoane care a fost deja predată, noțiunea „stat membru de executare” face referire, astfel cum au arătat instanța de trimitere, guvernul francez și Comisia, la statul membru care a procedat la executarea mandatului european de arestare în temeiul căruia persoana în cauză a fost predată acestui stat membru emitent și care îi conferă acestuia din urmă puterea de a preda această persoană, în calitate de stat membru de executare, unui alt stat membru.

- 52 Rezultă că, într-un caz precum cel din acțiunea principală, noțiunea „stat membru de executare” care figurează la articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru se referă la executarea mandatului european de arestare emis de autoritățile judiciare finlandeze în vederea predării domnului West de către Ungaria Republicii Finlanda și, prin urmare, această noțiune desemnează al doilea stat membru de executare, și anume cel care a efectuat cea din urmă predare a domnului West statului membru căruia, în calitate de al treilea stat membru de executare, i se solicită în această cauză predarea acestei persoane Republicii Franceze în temeiul unui mandat de arestare emis de autoritățile judiciare ale acesteia din urmă.
- 53 În ceea ce privește, în al doilea rând, obiectivul urmărit de decizia-cadru, trebuie amintit că aceasta urmărește, în special, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară (a se vedea Hotărârea din 3 mai 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Rep., p. I-3633, punctul 31, Hotărârea din 12 august 2008, *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Rep., p. I-6307, punctele 51, 55 și 76, precum și Hotărârea *Leymann și Pustovarov*, citată anterior, punctul 42). Această decizie-cadru vizează de asemenea să contribuie la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, de securitate și de justiție întemeindu-se pe gradul de încredere crescut care trebuie să existe între statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea *Leymann și Pustovarov*, citată anterior, punctele 48 și 50).
- 54 Pe de altă parte, astfel cum reiese din considerentele (5) și (7) ale deciziei-cadru, aceasta are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce (a se vedea Hotărârea *Advocaten voor de Wereld*, citată anterior, punctul 28, Hotărârea din 17 iulie 2008, *Kozłowski*, C-66/08, Rep., p. I-6041, punctele 31 și 43, Hotărârea din 6 octombrie 2009, *Wolzenburg*, C-123/08, Rep., p. I-9621, punctul 56, și Hotărârea din 16 noiembrie 2010, *Mantello*, C-261/09, Rep., p. I-11477, punctul 35).
- 55 Principiul menționat, care constituie „piatra de temelie” a cooperării judiciare, implică, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din decizia-cadru, obligația statelor membre de a da curs unui mandat european de arestare. Astfel, acestea din urmă sunt fie obligate să execute, fie nu pot să refuze să execute un astfel de mandat și nu pot supune executarea acestuia unor condiții decât în cazurile enumerate la articolele 3-5 din această decizie-cadru. De asemenea, potrivit articolului 28 alineatul (3) din aceasta, consimțământul pentru o predare ulterioară nu poate fi refuzat decât în respectivele cazuri (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior, *Leymann și Pustovarov*, punctele 49 și 51, *Wolzenburg*, punctul 57, și *Mantello*, punctele 36 și 37).
- 56 Într-un caz precum cel din acțiunea principală, a cere, astfel cum propun domnul West, precum și guvernele finlandez și francez, atât consimțământul primului, cât și pe cel al celui de al doilea stat membru de executare, ar putea aduce atingere obiectivului urmărit de decizia-cadru constând în accelerarea și în facilitarea cooperării judiciare dintre statele membre.
- 57 Cu siguranță, astfel cum au subliniat guvernul finlandez și *Virallinen syyttäjä* în ședință, o cerere de consimțământ poate fi trimisă simultan tuturor statelor membre de executare implicate într-un lanț de mandate europene de arestare și identificarea fiecăruia dintre aceste state membre de executare nu pare să constituie o sarcină deosebit de complexă, ținând seama, în special, de existența SIS. Nu rezultă, așadar, că cerința consimțământului mai multor state membre este, în sine, de natură să ridice dificultăți practice insurmontabile.
- 58 Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că o asemenea cerință poate să încetinească executarea unui mandat european de arestare din moment ce obligația de a obține consimțământul mai multor state membre în vederea efectuării unei predări ulterioare a persoanei condamnate sau bănuite poate duce la trimiterea de către acestea din urmă a unor cereri multiple de informații suplimentare în temeiul articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru și, în orice caz, să crească posibilitatea unor decizii divergente atât între statele membre al căror consimțământ este cerut în temeiul articolului 28

alineatul (2) din decizia-cadru, cât și între acestea și statul membru însărcinat cu executarea respectivului mandat european de arestare în temeiul articolului 1 alineatul (2) din decizia-cadru. Acest fenomen s-ar accentua chiar mai mult dacă ar trebui admis, în conformitate cu logica aflată la baza acestei interpretări, că orice stat membru care a executat un mandat european de arestare emis împotriva unei anumite persoane ar trebui să își dea consimțământul în cazul unei predări ulterioare a acesteia.

- 59 Mai exact, nu se poate exclude ca, într-un caz precum cel din acțiunea principală, al doilea stat membru de executare, care trebuie să își dea consimțământul pentru predarea ulterioară în temeiul articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru, și al treilea stat membru de executare, însărcinat să efectueze predarea în temeiul articolului 1 alineatul (2) din aceasta, să adopte decizii divergente cu privire la această predare și, prin urmare, ca predarea să nu poată fi efectuată. Cu toate acestea, o asemenea posibilitate este inerentă sistemului instituit prin articolul 28 alineatul (2) din această decizie-cadru, din moment ce această dispoziție impune, în principiu, decizia concordantă a două state membre în cazul unei predări ulterioare pentru o infracțiune săvârșită anterior ultimei predări.
- 60 Este adevărat că a impune numai consimțământul primului stat membru de executare ar fi de asemenea de natură să atingă obiectivul simplității și rapidității urmărit de decizia-cadru, iar aceasta cu atât mai mult cu cât același stat membru ar trebui să își dea consimțământul în cazul unei predări ulterioare a aceleiași persoane, oricare ar fi numărul de predări succesive.
- 61 Cu toate acestea, astfel cum a arătat Comisia, într-un caz precum cel din acțiunea principală, caracterul direct și imediat al unei relații între al doilea și al treilea stat membru de executare este de natură să faciliteze cooperarea judiciară dintre aceste două state membre.
- 62 Rezultă că interpretarea potrivit căreia noțiunea „stat membru de executare” face trimitere numai la statul membru care a efectuat ultima predare a persoanei în cauză consolidează sistemul de predare instituit prin decizia-cadru în favoarea unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție în conformitate cu încrederea reciprocă care trebuie să existe între statele membre. Prin limitarea situațiilor în care autoritățile judiciare de executare ale statelor membre implicate în predări succesive ale aceleiași persoane pot refuza să își dea consimțământul pentru executarea unui mandat european de arestare, o astfel de interpretare nu face decât să faciliteze predarea persoanelor căutate, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce prevăzut la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru, care constituie norma esențială instituită prin aceasta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea Wolzenburg, citată anterior, punctele 58 și 59).
- 63 Guvernul finlandez arată că respectiva interpretare este de natură să împiedice realizarea obiectivului urmărit de articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru, care vizează protejarea suveranității statului membru care a predat persoana, precum și garantarea faptului că, ulterior predării sale, această persoană nu va fi nici urmărită, nici condamnată, nici predată ulterior unui alt stat membru pentru infracțiuni anterioare predării inițiale și care nu constituiau temeiul acesteia.
- 64 În această privință, trebuie amintit că principiul recunoașterii reciproce nu implică o obligație absolută de executare a mandatului european de arestare. După cum rezultă din cuprinsul punctului 55 din prezenta hotărâre, sistemul deciziei-cadru, astfel cum reiese mai ales din cuprinsul articolelor 3-5 din aceasta, dă posibilitatea statelor membre să permită, în anumite situații, autorităților judiciare competente să refuze executarea unei predări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2010, B., C-306/09, Rep., p. I-10341, punctele 50 și 51).
- 65 Articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru trebuie interpretat în același context. Într-adevăr, dacă, astfel cum reiese de la alineatul (3) al acestui articol, autoritățile judiciare de executare trebuie, în principiu, să își dea consimțământul pentru o predare ulterioară, acestea sunt îndreptățite, în temeiul primului paragraf litera (d) al alineatului (3), să refuze să își dea consimțământul pentru o predare

ulterioară pentru motivele enunțate la articolele 3 și 4 din această decizie-cadru. Pe de altă parte, al doilea paragraf al aceluiași alineat (3) prevede că statul membru emitent trebuie să furnizeze autorității judiciare de executare garanțiile prevăzute la articolul 5 din decizia-cadru menționată.

- 66 Cu toate acestea, interpretarea noțiunii „stat membru de executare” care rezultă din prezenta hotărâre nu aduce atingere competențelor deținute de primul stat membru de executare în temeiul articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru. Astfel, atât la momentul executării primului mandat european de arestare, cât și la momentul cererii consimțământului pentru executarea celui de al doilea mandat european de arestare, primul stat membru de executare putea, conform articolului 28 alineatul (3) din decizia-cadru, să invoce dispozițiile prevăzute la articolele 3-5 din aceasta. Or, în acțiunea principală, atât la momentul primei predări, cât și la momentul celei de a doua predări a persoanei în cauză, primul stat membru de executare a consimțit la executarea mandatului european de arestare în cauză, fără să invoce vreuna dintre aceste prevederi.
- 67 Nu se poate exclude ca, în împrejurările de fapt sau de drept în care a fost emis mandatul european de arestare în temeiul căruia trebuie să se efectueze a treia predare, să fie posibilă invocarea uneia sau mai multor prevederi dintre cele enunțate la articolele 3-5 din decizia-cadru pentru prima oară numai în cadrul acestei a treia predări.
- 68 Într-o asemenea situație, având în vedere gradul crescut de încredere dintre statele membre pe care se bazează decizia-cadru, revine în principiu atât celui de al doilea, cât și celui de al treilea stat membru de executare competența de a invoca, eventual, una sau alta dintre prevederile prevăzute la articolele 3-5 menționate, în ipoteza în care condițiile de aplicare enunțate de acestea sunt îndeplinite în privința persoanei care face obiectul predării ulterioare.
- 69 Guvernele finlandez și francez consideră totuși că o astfel de interpretare nu respectă faptul că anumite motive de neexecutare a unui mandat european de arestare nu pot fi invocate de orice stat membru de executare. Într-un caz precum cel din acțiunea principală, dacă nu ar fi cerut consimțământul primului stat membru de executare, respectivul stat membru ar fi lipsit de posibilitatea de a se prevala, în beneficiul unei persoane care este resortisant sau rezident al acestui stat, de articolul 4 punctul 6 și de articolul 5 punctul 3 din decizia-cadru. Or, prevederile menționate nu ar putea fi invocate în beneficiul acestei persoane nici de primul, nici de al doilea stat membru de executare.
- 70 Trebuie amintit că articolul 4 punctul 6 și articolul 5 punctul 3 din decizia-cadru permit autorității judiciare de executare, pe de o parte, atunci când o persoană în cauză face obiectul unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate și când aceasta „rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia”, să refuze executarea unui astfel de mandat, acest stat angajându-se să asigure executarea respectivei pedepse în conformitate cu dreptul său intern și, pe de altă parte, atunci când această persoană face obiectul unui mandat european de arestare în vederea urmăririi și când aceasta este „resortisant sau rezident al statului membru de executare”, să subordoneze predarea condiției ca respectiva persoană să fie retrimisă în statul membru de executare pentru a executa, în acesta, pedeapsa care ar fi pronunțată împotriva sa în statul membru emitent. Aceste prevederi au ca scop în special să permită autorității judiciare de executare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinsertie socială a persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta a fost condamnată (a se vedea Hotărârile citate anterior, Kozłowski, punctul 45, Wolzenburg, punctele 62 și 67, și B., punctul 52).
- 71 Potrivit interpretării care rezultă din prezenta hotărâre, nici al doilea stat membru de executare, nici, de altfel, al treilea stat membru de executare nu ar putea, în acțiunea principală, să invoce dispozițiile respective pentru a se opune, în temeiul articolului 28 alineatul (3) primul paragraf litera (d) din decizia-cadru, unei predări ulterioare a persoanei căutate, din moment ce această persoană nu este nici resortisant, nici rezident al acestor state membre și nici nu rămâne pe teritoriul lor, ci este resortisant și rezident al primului stat membru de executare.

- 72 Această împrejurare nu poate exercita însă o influență asupra interpretării articolului 28 alineatul (2) din decizia-cadru, din moment ce această prevedere, în măsura în care impune consimțământul prealabil al statului membru de executare în cazul unei predări ulterioare, instituie o normă generală destinată să se aplice oricare ar fi particularitățile fiecărei cauze.
- 73 Astfel, într-o Uniune întemeiată pe principiul liberei circulații a persoanelor care recunoaște, la articolul 21 alineatul (1) TFUE, dreptul oricărui cetățean la liberă circulație și ședere pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel al cărui resortisant sau rezident este, nu se poate prezuma că există în mod necesar și în orice ipoteză o legătură specială între primul stat membru de executare și persoana căutată, aceasta putând fi resortisant și/sau rezident al celui de al doilea sau al celui al treilea stat membru de executare sau chiar al unui alt stat membru care nu a fost implicat în lanțul de mandate europene de arestare emise împotriva respectivei persoane. Persoana căutată s-ar putea găsi astfel în mod temporar pe teritoriul primului stat membru de executare, fără să existe o legătură semnificativă cu acesta de natură să demonstreze un oarecare grad de integrare în societatea acestui stat (a se vedea Hotărârea Kozłowski, citată anterior, punctele 36, 37, 48 și 53).
- 74 Or, în fiecare dintre aceste cazuri, a impune consimțământul primului stat membru de executare nu ar permite acestui stat membru să invoce articolul 4 punctul 6 și articolul 5 punctul 3 din decizia-cadru. Rezultă astfel că imposibilitatea în care se poate afla o persoană căutată de a-și executa eventual pedeapsa în statul membru al cărui resortisant sau rezident este, respectiv în care rămâne, este inherentă chiar modului de redactare a acestor dispoziții.
- 75 Pe de altă parte, trebuie amintit că, atunci când, precum în acțiunea principală, persoana căutată este resortisant sau rezident al primului stat membru de executare, acest stat membru ar putea încă să invoce articolul 4 punctul 6 și articolul 5 punctul 3 din decizia-cadru luând poziție atât cu privire la prima, cât și cu privire la a doua cerere de predare a acestei persoane. Într-o asemenea situație, persoana în cauză ar trebui, după cum este cazul, ori să rămână în primul stat membru de executare, ori să fie trimisă, în conformitate cu condiția prevăzută la articolul 5 punctul 3 în acest stat, ori să rămână în al doilea stat membru de executare.
- 76 În sfârșit, în ceea ce privește susținerea guvernelor finlandez și francez din cadrul ședinței, potrivit căreia normele instituite prin articolele 27 și 28 din decizia-cadru ar avea o importanță fundamentală care ar fi demonstrată atât de faptul că aceste prevederi nu figurează în propunerea inițială a Comisiei [Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între state membre, COM(2001) 522 final], cât și de conținutul alineatului (1) al acestor articole, care prevede că, chiar atunci când statele membre au renunțat în prealabil la aceste norme, autoritățile judiciare pot dispune în alt mod în deciziile lor privind predările, nici aceasta nu poate, la rândul său, să repună în discuție analiza precedentă.
- 77 Astfel, deși, după cum s-a arătat la punctele 64 și 65 din prezenta hotărâre, articolele menționate 27 și 28 conferă statelor membre anumite competențe precise în cadrul executării unui mandat european de arestare, aceste dispoziții, întrucât prevăd norme derogatorii în raport cu principiul recunoașterii reciproce enunțat la articolul 1 alineatul (2) din această decizie-cadru, nu pot fi interpretate astfel încât să se ajungă la neutralizarea obiectivului urmărit de decizia-cadru, care constă în facilitarea și în accelerarea predărilor dintre autoritățile judiciare ale statelor membre având în vedere încrederea reciprocă care trebuie să existe între acestea. În această privință, trebuie amintit că, astfel cum reiese din articolul 28 alineatul (3) din decizia-cadru, autoritățile judiciare de executare trebuie, în principiu, să își dea consimțământul pentru o predare ulterioară. Numai atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 3-5 din această decizie-cadru aceste autorități trebuie sau pot, după cum este cazul, să refuze un asemenea consimțământ.
- 78 Pe de altă parte, consimțământului statului membru de executare impus de articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru nu i se poate conferi importanța pe care guvernele finlandez și francez intenționează să i-o confere, din moment ce, în temeiul alineatului (2) litera (a) al acestui articol, simplul consimțământ implicit al persoanei în cauză pentru predarea sa ulterioară este suficient pentru a înlătura obligația de a obține consimțământul statului membru de executare.

- 79 Rezultă că, într-un caz precum cel din acțiunea principală, consimțământul pentru predarea unei persoane care se află în situația domnului West, impus de articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru, trebuie acordat numai de al doilea stat membru de executare, și anume Ungaria. Întrucât acest consimțământ a fost, în speță, solicitat și obținut de al treilea stat membru de executare, revine autorităților judiciare ale acestui din urmă stat obligația de a proceda la predarea persoanei în cauză, cu excepția situației în care aceste autorități consideră că trebuie să invoce una dintre prevederile enunțate la articolele 3-5 din decizia-cadru, pe care vor trebui să le aprecieze în lumina împrejurărilor din acțiunea principală.
- 80 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană a făcut obiectul mai multor predări între state membre în temeiul unor mandate europene de arestare succesive, predarea ulterioară a acestei persoane unui alt stat membru decât cel care a predat-o în ultimul rând este condiționată numai de consimțământul statului membru care a efectuat această din urmă predare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 81 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 28 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană a făcut obiectul mai multor predări între state membre în temeiul unor mandate europene de arestare succesive, predarea ulterioară a acestei persoane unui alt stat membru decât cel care a predat-o în ultimul rând este condiționată numai de consimțământul statului membru care a efectuat această din urmă predare.

Semnături